

Έθιμα της Κυριακής των Βαΐων

Την ημέρα αυτή ο Χριστός πάνω σε ένα πουλάρι μαζί με τους μαθητές Του είχε εισέλθει στα Ιεροσόλυμα για να γιορτάσουν το Πάσχα. Πολλοί άνθρωποι, που είχαν μάθει τα νέα, ήρθαν να τον προϋπαντήσουν. Για να τον τιμήσουν, Του έριχναν τα ρούχα τους και κλαδιά από βάγια για να περάσει. Η Εκκλησία μας για να γιορτάσει αυτό το γεγονός ονομάζει την ημέρα αυτή **Κυριακή των Βαΐων**.

Από τις διάφορες γωνιές της πατρίδας μας έχουν καταγραφεί διάφορα ήθη και έθιμα για την ημέρα αυτή. Οι μαθητές κατέγραψαν μερικά από αυτά.

- 1) Χαρακτηριστικό έθιμο της ημέρας είναι ο στολισμός των εκκλησιών με **βάγια**, ενώ μετά τη λειτουργία ο παπάς ευλογεί και δίνει στους πιστούς σταυρούς από βάγια τους οποίους βάζουμε στα εικονίσματα ή όπου αλλού χρειαζόμαστε προστασία.

(Αθανάσιος Κοκόλης Δ2')

- 2) Την Κυριακή των Βαΐων συνηθίζουμε να τρώμε ψάρι. Στην **Τήνο**, τα παιδιά γυρίζουν στους δρόμους κρατώντας μαζί με το στεφάνι τους την «**αργινάρα**», μια ξύλινη ή και σιδερένια ροκάνα που τη στριφογυρίζουν με δύναμη. Μέσα σε εκκωφαντικό θόρυβο κατέληγαν στη θάλασσα, όπου πετούσαν το στεφάνι στο νερό.

(Γεωργία Κουνάνη Δ2')

- 3) Στη **Λέσβο** τα παιδιά, μετά την εκκλησία, στολίζουν ένα δεμάτι δάφνης με κόκκινο ή πράσινο πανάκι από καινούριο φουστάνι, κρεμούν κι ένα κουδούνι και πηγαίνοντας από σπίτι σε σπίτι δίνουν ένα κλαράκι δάφνης στη νοικοκυρά.

(Σταύρος Μπελιάς Δ2')

- 4) Μέχρι και σήμερα στο νησί των Φαιάκων τελείται λιτανεία του Αγίου Σπυρίδωνα σε ανάμνηση της απαλλαγής του νησιού από την πανώλη (θανατικό) από την οποία κινδύνευε ο πληθυσμός του νησιού.

(Νίκος Μπράβος Δ2')

5) Την Κυριακή των Βαΐων όλοι έβγαιναν απ' την εκκλησία με μια αγκαλιά βάγια. Χαιρετούσαν ο ένας τον άλλον χτυπώντας ελαφρά την πλάτη με τα πράσινα κλαδιά και εύχονταν « και του χρόνου και καλό Πάσχα». Μετά το χαιρετισμό, οι πρώτοι που δέχονταν τη χαρά του «Ωσαννά» ήταν οι νεκροί. Όλοι επισκέπτονταν τους τάφους των δικών τους και άφηναν επάνω στο «σταυρό» ή την «ταφόπλακα» ένα κλαδί βάγια. Στο σπίτι έκαναν ένα σταυρό με βάγια και τον κάρφωναν στο ανώφλι της πόρτας. Εκεί θα έμενε όλο το χρόνο φυλαχτό από το κακό μάτι και την κακιά ώρα. Ένα κλαδί κρεμούσαν επίσης στην πόρτα του στάβλου , στη μάντρα του κήπου κλπ. **(Καλομοίρα Βλασταράκου Δ2')**